

Derek Prince - Jumalan ottaminen vakavasti

– Derek Prince Teaching Letters 1994/3–

Hyvä ystävä,

Viime aikoina, kun olen mietiskellyt uskon erilaisia määritelmiä, muodostui oma määritelmäni seuraavasti: usko on sitä, että ottaa Jumalan vakavasti. Tämä oli seurausta siitä, että olen kohdannut niin monia kristittyjä, jotka väittivät omistavansa uskoa, mutta eivät ottaneet Jumalaa vakavasti.

Jumalan ottaminen vakavasti tarkoittaa, että ottaa Hänen sanansa vakavasti. Jos henkilö puhuu meille, mutta me emme kiinnitä huomiota – tai jopa hylkäämme – suuren osan siitä, mitä hän meille sanoo, me emme varmasti ota häntä vakavasti. Itseasiassa olemme syylistyneet epäkunnioitukseen. Sama pätee Jumalaan. Jos emme kiinnitä huomiota tai hylkäämme suuren osan siitä, mitä Hän sanoo meille kirjoituksissa, emme ota Häntä vakavasti. Me olemme, itseasiassa, epäkunnioittavia. Kuitenkin monet kristityt toimivat näin. He kohtelevat Hänen sanaansa kuin kokoelmaa, josta ottavat esiin sellaisia osia, jotka vetoavat heidän makuunsa ja ohittavat muut.

On olemassa neljä käytännön tapaa, joilla Jumalan sana toteutuu elämässämme: Hänen lupauksissaan, Hänen käskyissään, Hänen kielloissaan ja Hänen varoituksissaan. Otan esiin joitain esimerkkejä kustakin vuorollaan ja esittelen, kuinka ne soveltuvat meille.

Jumalan lupaukset

Neljä evankeliumia sisältävät hienoja Jeesuksen lupauksia, mutta ennen kuin vaadimme niitä itsellemme, on tärkeää tutkia kenelle kukin lupaus annettiin. Evankeliumin kirjoittajat tekivät selvän eron siinä kun Jeesus puhui opetuslapsille ja siinä kun hän puhui kansanjoukoille tai yksilöille, jotka eivät olleet opetuslapsia. On olemassa yli 900 jaetta, jotka puhuttiin opetuslapsille ja noin 860 muille.

Todellisen opetuslapsen merkki oli *sitoutuminen*. He olivat tehneet rikkomattoman sitoutumislupauksen noudattaa ja seurata Jeesusta riippumatta henkilökotaisista menetyksistä. Jeesus itse asetti tämän ehdon:

”Ja joka ei kanna ristiänsä ja seuraa minua, se ei voi olla minun opetuslapseni.”

”Niin ei myös teistä yksikään, joka ei luovu kaikesta, mitä hänellä on, voi olla minun opetuslapseni.” (Luukas 14:27,33)

Selvästi me jotka elämme tänään, emme olleet paikalla, kun Jeesus todellisuudessa puhui. Ennen kuin sovellamme yhtäkään Hänen lupauksistaan omalla kohdallamme, meidän täytyy kysyä: olenko sellainen henkilö, jolle Jeesus puhui? Soveltuvatko Hänen lupauksensa minulle? Onko minulla oikeutta vaatia niitä itselleni?

Esimerkiksi Johannes 14 sisältää loistavia lupauksia kuten:

”Ja mitä hyvänsä te anotte minun nimessäni, sen minä teen.”

”Jos te anotte minulta jotakin minun nimessäni, niin minä sen teen.”

”koska minä elän, niin tekin saatte elää.”

”Rauhan minä jätän teille: minun rauhani - sen minä annan teille. En minä anna teille, niinkuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkään peljätkö.” (jakeet 13,14,19,27)

Mutta nämä kauniit lupaukset annettiin vain ryhmälle sitoutuneita opetuslapsia. Pietari puhui heidän kaikkien puolesta, kun hän sanoi: ”[Näetkö, olemme jättäneet kaikki tavaramme ja seuranneet Sinua](#)” (Luukas 18:28). Jos vaadit näitä lupauksia itsellesi täyttämättä tätä ehtoa kyseessä ei ole usko vaan oletus. Jokaisen täytyy kysyä itseltään: olenko opetuslapsi – vai vain kirkon jäsen?

Jumalan käskyt

”Ja siitä me tiedämme hänet tuntevamme, että pidämme hänen käskynsä. Joka sanoo: ”Minä tunnen hänet”, eikä pidä hänen käskyjensä, se on valhettelija, ja totuus ei ole hänessä.” (1.Joh.2:3-4)

Vastauksemme Jumalan käskyihin paljastaa meidän todellisen hengellisen tilanteemme. Niiden noudattaminen on todiste, että tunnemme Jumalan. Raamattu sisältää monia käskyjä kattaen eri elämämme alueita, mutta Jeesus yhdistää ne kaikki yhteen, joka ohittaa kaikki muut: ”[Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut - että tekin niin rakastatte toisianne. Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus](#)” (Joh. 13:33-34).

Noudattamalla tätä käskyä täytämme koko lain: ”[Sillä kaikki laki on täytetty yhdessä käskysanassa, tässä: 'Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi'](#)” (Gal. 5:14). Rakkaus on lopullinen tarkoitus, jota varten kaikki muut käskyt annettiin: ”[Mutta käskyn päämäärä on rakkaus, joka tulee puhtaasta sydäimestä ja hyvästä omastatunnosta ja vilpittömästä uskosta. Muutamat ovat hairautuneet niistä pois ja poikenneet turhiin jaarituksiin](#)” (1. Tim. 1:5-6).

Tämä on se perusta, jolta meidän tulee arvioida omaa kuuliaisuuttamme Jumalan käskyille. Meidän täytyy kysyä itseltämme: Onko elämäni Jumalan rakkauden ilmaus?

Jumalan kiellot

”[Älkää rakastako maailmaa älkääkä sitä, mikä maailmassa on. Jos joku maailmaa rakastaa, niin Isän rakkaus ei ole hänessä](#)” (1. Joh. 2:15). Tässä kohdassa Jumala kieltää maailman rakastamisen. Hän vetoaa meihin tekemään päätöksen. Me voimme rakastaa maailmaa tai me voimme rakastaa Isä Jumalaa. Mutta emme voi tehdä molempia. Sen täytyy olla jompi kumpi – joko rakkaus Jumalaan tai rakkaus maailmaa kohtaan.

Uuden Testamentin kielessä ”maailma” koostuu kaikista ihmisistä ja kaikesta toiminnasta, joka ei ole alisteista Jumalan hallinnon vanhurskaalle hallitsijalle, Jeesukselle Kristukselle. Sellaisenaan, maailma, joko tietoisesti tai tiedostamattaan – on kapinassa Jumalaa vastaan. Maailman rakastaminen, näin ollen, on asettautumista kapinaan Jumalaa vastaan.

Maailman veto elämässämme on äärimmäisen vahva. Se tarjoaa meille monia houkutuksia ja viettelyksiä. Jotkut ovat näennäisen viattomia ja kuitenkin niiden sisällä on kapinan myrkky. Media on yksi pääkanava maailman vaikuttavuudelle kaikilla eri huvitusmuodoillaan, joita se tarjoaa. Olen tullut siihen päätökseen, että ”huvitus” ei ole kristitty määritelmä, jos se jättää ihmiset täysin passiiviseksi. Raamatussa Jumala asetti ihmisilleen iloisia juhlia määrääjain, mutta ihmiset itse olivat osallisia niissä. He eivät koskaan olleet pelkkiä passiivisia katsojia.

Lisäksi paljon nykyajan viihteestä sisältää moraalista ja hengellistä epäpuhtautta ja sillä on tahraava vaikutus. Joitain vuosia sitten Ruth ja minä katsoimme elokuvan, joka oli loistava pala komediaa ensiluokkaisine näyttelysuorituksineen – mutta se sisälsi muutaman otteen huonoa kieltä. Me tunsimme vetoa käydä katsomassa se uudestaan toisen kerran, mutta lopulta päätimme, ettemme altistaisi Pyhää Henkeä meissä huonolle kielelle, jota elokuva sisälsi.

Lopulta me päätimme, ettemme koskaan vapaaehtoisesti altistaisi itseämme millekään, joka ylistää syntiä eikä kunnioita Jeesusta Kristusta. Me myös teimme periaatteen, ettemme pitäisi kotonamme yhtään kirjaa tai esinettä, joka ei kunnioita Jeesusta. Vaikuttaako se äärimmäiseltä? Ehkä se on sitä. Mutta sitten kristinusko on äärimmäinen uskonto.

Jumalan varoitukset

Matteuksen evankeliumissa 24 Jeesus antaa profeettallisen näkymän viimeisten päivien olosuhteista. Hän aloittaa varoituksella harhautuksesta: **"Katsokaa, ettei kukaan teitä eksytä."** Jakeessa 11 Hän toistaa varoituksen: **"Ja monta väärää profeettaa nousee, ja he eksyttävät monta."** Harhautus on suurin yksittäinen vaara, joka kohtaa kristittyjä viimeisinä päivinä.

Matteuksen evankeliumissa 24 Jeesus osoittaa varoituksensa apostoleille, jotka hän itse oli valinnut ja jotka olivat jatkuvasti olleet hänen kanssaan koko 3,5 vuotisen palvelustyön ajan. Jos nämä apostolit tarvitsivat sellaisen varoituksen, kuinka kukaan kristitty tänään voi kuvitella olevansa immuuni sellaiselle vaaralle. Kuitenkin olen kohdannut paljon kristittyjä, jotka näyttävät ajattelevan, että varoitus harhautusta vastaan ei ole tarkoitettu heitä varten. Tämä reaktio on, todellisuudessa, merkki siitä, että harhautus on jo toiminnassa heissä. 2. Tessalonikalaiskirjeessä 2:9-10 Paavali vahvistaa varoituksen harhautuksesta antikristuksen nousun yhteydessä.

"Laittomuuden tulo [antikristus] on Saatanan työn tulosta kaikkine voimineen, merkkeineen, valheellisine ihmeineen ja kaikkine syntisine harhautuksineen niiden joukossa, jotka menehtyvät, koska he eivät vastaanottaneet totuuden rakkautta, jotta he pelastuisivat."

Monilla karismaattisilla kristityillä on asenne, että mikä tahansa viesti tai seurakunta, jonka mukana tulee yliluonnollisia merkkejä, täytyy välttämättä olla Jumalasta – mutta tämä ei ole totta. Raamattu osoittaa, että Saataka voi myös tuottaa erilaisia yliluonnollisia merkkejä. Varomaton hyväksyntä, että kaikki yliluonnollinen on Jumalasta, todellisuudessa avaa oven harhautukselle.

On vain yksi varma tapa vastustaa harhautusta: se on "vastaanottaa totuuden rakkaus." Tämä menee edemmäs kuin pelkkä saarnan kuuntelu tai jopa Raamatun lukeminen. Se viittaa keskittyneeseen ja intohimoiseen sitoutumiseen kirjoitusten vaikutusvaltaan, mikä vaikuttaa kaikilla elämämme alueilla. Se tuottaa sisällämme vaistonomaisen reaktion kaikkia viestejä tai seurakuntia vastaan, jotka eivät ole uskollisia kirjoituksille.

Jumala tarjoaa opetuksensa meille tästä "totuuden rakkaudesta." Olemmeko halukkaita vastaanottamaan sen? Otammeko Hänen varoituksensa vakavasti vai unohdammeko ne?

Herran palveluksessa, Derek Prince